

Statskassen. Der sidder man saa og grunder lidt over disse Penge, og saa skriver man til Politimesteren og spørger, fra hvilke Kommuner de Penge hidrøre, og Politimesteren svarer, at de hidrøre fra de og de Kommuner, hvorpaa Statskassen betaler en Trediedel tilbage til disse, og det hele gaar naturligvis til Amtmanden. Skulde man ikke tro, at det var rimeligere, at Politimestrene, som alene vide, hvor Pengene ere komne fra, straks gav de paagældende Kommuner en Trediedel. I Stedet for afstedkommes der et meget stort administrativt Arbejde, og et meget stort Maskineri maa sættes i Bevægelse.

Uden i øvrigt at ville indlade mig paa Specialiteter vil jeg kun gøre opmærksom paa Bestemmelsen om, at den paagældende Opkrævning af Afgiften vil kunne undlades i Tilfælde, hvor den ikke vil udgøre 3 Kr., for hver Dag Forestilling eller Fremvisning finder Sted, det vil altsaa sige, naar Bruttoindtægten er 20 Kr.; det kan naturligvis være meget godt, men det bliver dog til Penge, hvis det sker daglig. Men hvis man vil have den Regel, synes jeg, det er underligt at skrive, at Opkrævningen „vil kunne“ undlades. Hvorfor ikke skrive: „kan“ undlades eller „skal“ undlades? Det er rigtigere. Ellers kommer der atter her et Skøn frem, som ikke kan undgaa at blive vilkaarligt, forskelligt i de forskellige Kommuner.

Der er forskellige andre Punkter, der kunde være Grund til at fremdrage. Men jeg vil navnlig fremhæve, at jeg har savnet en Oplysning i Bemærkningerne til Lovforslaget, noget, som kun delvis er blevet erstattet ved de interessante Tal, som den højtærede Finansminister før nævnede. Man kan jo nemlig, inden man skrider til at paaligne denne Skat, skaffe sig at vide, hvorledes den vil virke. Der føres — naar man undtager de alleruleste af de Foretagender, der her er Tale om — nøjagtige Regnskaber. Det vil altsaa være muligt i Forvejen at faa at vide, hvorledes denne Skat vil virke, og det forekommer mig, at skulde den virke saaledes, som det siges i de private Teaterejeres Protest — og den kan man dog ikke afvise ved en Henviisning til, at vi ere vante til at høre noget saadant, hver Gang der er Tale om en Skattelov, thi det kunde dog være, at det en Gang var sandt —, skulde det kunne oplyses, at vi ved at paalægge denne Skat ødelægge den Slags Virksomheder og gøre en hel Del Mennesker brødløse, saa mener jeg, man bør være noget betænkelig ved det hele og se at finde en Udvej, saa at dette ikke skete.

Rode: Den højtærede Finansminister undrede sig over, hvilken Fornøjelse jeg kunde have af i en sen Aftentime at repetere hans Politik. Den Fornøjelse er heller ikke saa stor, fordi Emnet i sig selv ikke er overmaade lysteligt, og naturligvis kan man ogsaa ønske sig bedre Vilkaar at tale om disse Ting under end paa en Tid, hvor den halve Del af Folketinget er i Teatret. Men disse Vilkaar har jeg ikke skaffet, de ere skaffede os derved, at Aftenmødet var forbeholdt Folketinget, medens derimod Finansministeren har faaet Formiddagsmødet overladt. Ogsaa i Dag er det muligt, at jeg ikke kommer til Ende med mit Svar til den højtærede Finansminister i Formiddagsmødet, men jeg skal dog bestræbe mig derfor.

Den højtærede Finansminister talte i Anledning af Teaterskatten om, at mod den havde han vel ventet sig Modstand, og han havde nok tænkt sig, at man vilde ømme sig, for vi vare jo et Folk af Æstetikere. Dette er en ofte gentagen Sætning; om dens Rigtighed kan der vel tvivles; men i en Henseende er der nogen Sandhed i den. Vor Politik har nemlig paa bestemte Omraader været meget æstetisk præget; selv den højtærede Finansminister, der som politisk Personlighed langt fra er æstetisk, er jo i en Henseende Æstetiker, nemlig naar han fører sin Forsvarspolitik igennem. Vi have her i Landet paa mange Punkter, paa indre Spørgsmaal ført en overmaade jævn, ofte materiel præget Politik, men saa snart vi skulle til at bestemme vor ydre Politik, vor Militærpolitik, har den til forskellige Tider været præget af en æstetisk Stemning, og den højtærede Finansminister, der i Dag talte lidt medlidende om Æstetikerne, erindrer dog vist ogsaa, at de æstetiske Stemninger paa et vist Tidspunkt kom ham meget til gode i hans Forsvarspolitik. Det var det Øjeblik, da Æstetikerne rykkede ud til Forsvar for hans Standpunkt. Jeg finder, at der ligger en bitter Ironi i, at det er Beskatningen af Æstetikerne, der er den første Følge af det Skridt, man foretog sig den Gang.

Naar den højtærede Finansminister talte saa meget om, hvad Valgene afgjorde, og hvad Vælgerne sagde, saa er det givet, at det var kun et lille Overtal af Vælgerne, der gik til den Side, hvor den højtærede Finansminister stod, og det er saamænd meget muligt, at denne æstetiske Indgriben der talte skønt om vor Kultur og virkede ved mange af vort Lands ansete Navne, har været medbestemmende til at flytte de 10,000 Vælgere fra den ene Side over